

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg synes, det skal siges til SF og hr. Bjørn Poulsen, at det ikke er de kæmpestore landbrug, der kommer ud af dette her. Det, der er givet mulighed for, er, at den enkelte landmand nu får lov til at træffe nogle bestemmelser selv uden absolut at skulle spørge i Landbrugsministeriet, i Jordlovsudvalget osv. Man får mulighed for at tilrettelægge en bedrift, der passer den enkelte landmandsfamilie bedst muligt, måske endda lave en husdyrproduktion, der giver plads til medhjælpere, så landmandsfamilien også kan få lidt frihed.

Men når man kender SF's synspunkter, nemlig at det hele skal statsdirigeres, skal dirigeres ovenfra, og at den enkelte landmand selvfølgelig ikke skal have muligheder for at træffe frie valg, forstår jeg da godt, at SF bliver forskrækket over dette her, og vi forstod også, at SF, samtidig med at det indbød til en forhandling, omgående sagde fra. For hvis der blev åbnet for det, var det jo ikke bare én ting, der skulle forhandles, det var 50 ting. Men jordfonde og den tankegang har vi overhovedet ikke lyst til at forhandle om, og vi får det heller aldrig.

Derfor forstår jeg godt, at SF sætter sig hen med foldede hænder. Bliv siddende dér, så skal vi såmænd nok løse landbrugets problemer!

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

I anledning af hr. Groves indlæg vil jeg bede landbrugsministeren svare på et spørgsmål til Det Radikale Venstre om, hvordan man skal forstå bestemmelsen i § 13, der lyder:

»Arealgrænsen« – for, hvor stor en ejendom kan blive – »gælder dog ikke, i det omfang ansøgeren har behov for arealet for at skabe harmoni i bedriften mellem besætning og jordtiliggende.«

Betyder det, at man kan bygge sig til lige så meget jord, det skal være? At jo større stald man bygger, jo mere jord kan man købe, uanset at arealgrænsen er 125 ha?

Jeg vil bede landbrugsministeren give et præcist svar på, om der ikke er nogen grænse for, hvor meget man kan bygge sig til.

Sønderby (V):

Jeg takker formanden for, at vi blev oriente-

ret om, at vi både måtte tale om ændringsforslag og sige almindeligheder. Så når hr. Bjørn Westh med den erfaring, han har i Folketinget, kan tale om det hele, kan vi andre jo også.

Men jeg skal prøve at holde mig til ændringsforslagene og tage den bredere debat, når vi skal vedtage lovforslaget endeligt. Alligevel bliver jeg nødt til at indlede med at sige, at hr. Bjørn Westh altså godt kunne stemme sammen med Fremskridtspartiet og amputere den tidligere lov, selv om hr. Bjørn Westh sidste år anbefalede den.

Men her indleder hr. Bjørn Westh med at sige, at man ikke kan lave nogle love med Fremskridtspartiet og andre med regeringen, og at hr. Bjørn Westh derfor ikke ville være med til den forrige lov, om de sociostrukturelle forslag, selv om hr. Bjørn Westh på det tidspunkt jo ikke vidste, hvad forhandlingerne kunne føre til, eftersom både denne og den anden lovgivning jo kommer i udvalget.

Jeg bliver alligevel nødt til at sige, at hr. Bjørn Westh glemte, at det var ham selv, der meldte fra sidste år, da vi lavede refinansieringen. Regeringen lagde jo op til en bred debat her i Folketinget, men da det drejede sig om realrenteforliget, sagde hr. Bjørn Westh, at det ville Socialdemokratiet ikke være med til. Og så lavede vi et snævrere forlig. Hvis jeg husker ret, var situationen sidste år den, at efter at vi alle sammen i valgkampen havde lovet, at der nu skulle laves en ordening for landbruget, ville hr. Bjørn Westh ikke, da det kom til stykket, og så lavede vi det med et snævrere flertal. Dette flertal aftalte, at når Bernstein II-udvalgets betænkning forelå, skulle landbrugsministeren fremsætte forslag om ændring af landbrugsloven, og det er det lovforslag, vi drøfter her i Tinget.

Det vil sige, at det har været drøftet i næsten et helt år ude omkring og næsten tre måneder her, og vi har også fået mange henvendelser i udvalget. Vi har bl.a. fået henvendelser fra Danmarks Landboungdom, der siger, at man har fulgt forarbejdet til ændringerne i landbrugsloven. På visse områder kan man tiltræde dem, på andre områder kan man ikke tiltræde dem.

Hr. Bjørn Westh indledte før med med brask og bram at fastslå, at ikke engang landboungdommen kunne acceptere dette forslag, men faktisk har langt de fleste henvendelser, der er